

Arrest

nr. 152 421 van 14 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienden bij aangetekend schrijven van 7 juni 2014 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 augustus 2014 de beslissing waarbij verzoeksters' aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juni 2014 ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 29 september 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoeksters de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat eerste verzoekster op 7 april 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, § 3 werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

° 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.08.2013, haar betekend op 13.08.2013.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tweede verzoekster op 7 april 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14, § 3 werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

° 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.08.2013, haar betekend op 08.08.2013.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeksters voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele en de materiële motiveringsverplichting, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van het billijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“4.1.1.

In datum van 29 september 2014 (kennisgeving 7 april 2015) werden aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, bevelen om het grondgebied te verlaten, afgeleverd (stuk 1 en stuk 2, bijlagen 13).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissingen geenszins rekening houden met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) Het belang van het kind;
- b) Het familie – en gezinsleven;
- c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”
(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient gerespecteerd te worden en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissingen te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partijen in het rijk verblijven zonder houders te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf de motiveringsverplichting volgt dat dergelijke motieven dienen uiteengezet te worden in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partijen immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

In de bestreden beslissingen wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

De eerste verzoekende partij is immers ernstig ziek. Vastgesteld kan worden dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ernstig nierfalen of nierinsufficiëntie:

“Nierfalen of nierinsufficiëntie is de situatie die ontstaat als de nieren niet meer, of nauwelijks meer, werken. Dit heeft gevolgen voor vrijwel alle functies die normaal door een gezonde nier werden geregeld, zoals: urineproductie, zuivering van het bloed van medicijnen en afvalstoffen van het metabolisme (onder andere ureum), het zuur-base evenwicht van het lichaam, de hormonale regulering van de bloeddruk, de hoeveelheid water in het lichaam, de concentratie van allerlei elektrolyten in het bloed, de vorming van rode bloedcellen.

De concentratie van stikstofverbindingen en afvalstoffen zoals ureum en creatinine in het bloed gaat omhoog. Een oud medisch woord hiervoor is azotemie. Ook natrium en kalium kunnen niet voldoende worden uitgescheiden. De vochtbalans komt in gevaar: gedronken vocht kan niet makkelijk worden uitgescheiden. Het lichaam verzuurt doordat er geen H⁺-ionen meer kunnen worden weggewerkt met de urine. De fosfaatbalans raakt van slag. Er ontstaat vaak anemie door gebrek aan epo, het hormoon dat de vorming van rode bloedcellen stimuleert. De bloeddruk stijgt onder andere door overvulling. Daarnaast verliest het lichaam waardevolle stoffen, zoals eiwit, omdat de nieren deze niet meer vast kunnen houden (niet kunnen resorberen). De hoeveelheid eiwit die dan wordt uitgescheiden met de urine, heet de eiwitklaring en is een maat voor de ernst van de nierinsufficiëntie.

In het verleden leidde dit syndroom onvermijdelijk tot de dood. De fatale afloop kon wat worden uitgesteld door een strikt dieet, met een vocht- en eiwitbeperking om de nieren zo veel mogelijk te ontlasten.”

“Men spreekt van nierinsufficiëntie als de nieren moeite ondervinden om hun normale taken uit te voeren. Afvalstoffen en water stapelen zich op in het lichaam.

Het teveel aan afvalstoffen in het lichaam kan leiden tot een bloedvergiftiging hetgeen uremie wordt genoemd.

Wanneer men leidt aan nierinsufficiëntie, is het belangrijk uw voedingsstijl aan te passen.

Het ophouden van water en zout kan leiden tot een te hoge bloeddruk en oedemen (wat leidt tot een gewichtstoename).

Wanneer men leidt aan nierinsufficiëntie, is het belangrijk om de inname van zout en vloeistoffen onder controle te houden.”

Eveneens dient dieper te worden ingegaan op de noodzakelijke behandeling van de eerste verzoekende partij, zijnde de nierdialyse:

“Behandeling die de functie van de nieren gedeeltelijk overneemt en afvalstoffen en overtollig vocht uit het lichaam verwijdert. Nierdialyse is noodzakelijk als de nieren slechts 5 tot 10% meer werken.

Afvalstoffen filteren

Normaal gezien zuiveren de nieren het bloed. Als uw nieren niet goed werken, stapelen afvalstoffen en vocht zich op en zal u zonder nierfunctievervangende behandeling meestal overlijden.

Om dit te voorkomen, wordt gestart met nierdialyse. Dit gebeurt vaak in afwachting van een niertransplantatie.

2 soorten nierdialyse

Er bestaan 2 vormen van nierdialyse:

Hemodialyse

Bij hemodialyse wordt het bloed gezuiverd in de kunstnier. Deze bevindt zich op het hemodialyse-toestel. De zuivering van het bloed gebeurt buiten het lichaam. Deze behandeling kan thuis of in het ziekenhuis gebeuren.

Peritoneale dialyse

Bij peritoneaal dialyse wordt het buikvlies gebruikt als filter om de afvalstoffen via de spoelvloeistof uit het bloed te verwijderen. Deze behandeling gebeurt dagelijks thuis.”

“Nierdialyse is een levensreddende en dus noodzakelijke behandeling voor mensen van wie de nieren het niet of nauwelijks meer doen. De nieren reinigen het lichaam en als dat niet meer werkt, vergiftigt het lichaam zichzelf. Een mens heeft 5 liter bloed dat elke dag tweehonderd keer de nieren passeert. Elk uur stroomt er 60 liter bloed door de nieren. De nieren filteren er onder andere vocht met zout en afvalstoffen uit en maken er vervolgens urine (plas) van. Dit verlaat het lichaam dan weer via de blaas. Werken de nieren niet zoals ze moeten doen, dan vergiftigt het lichaam zichzelf. En dat betekent dat iemand sterft. Nierdialyse wordt ingezet als de nieren zo slecht zijn dat ze nog maar 10 procent doen van wat ze zouden moeten doen. Er moet dan gedialyseerd worden of iemand moet een niertransplantatie ondergaan. Dat laatste is moeilijk, want daarvoor moet wel een geschikt nier zijn. En de wachttijd voor een nier bedraagt in 2011 bijna 5 jaar. De meeste mensen met een chronische nieraandoening moeten daarom jarenlang aan de dialyseermachine.

Hoe gaat nierdialyse in zijn werk?

Bij nierdialyse worden schadelijke stoffen uit het bloed gehaald. Dat kan via een kunstnier ook wel aangeduid met hemodialyse of via buikspoeling ook wel peritoneaal dialyse genoemd.

Dialyseren is meer dan drie keer per week naar het ziekenhuis gaan

Wie moet dialyseren heeft daar eigenlijk een dagtaak aan. Het vergt heel veel aanpassing van de persoon in kwestie, want die is er eigenlijk de hele week mee bezig. Per week ligt de persoon in kwestie maar liefst 4 tot 5 uur (dus in totaal 12 tot 15 uur in de week) aan het apparaat dat het bloed reinigt. Daarnaast mogen een aantal zaken niet voor iemand die gedialyseerd wordt: Gezellig wat drinken – wie dialyseert moet zoutarm eten en heel weinig drinken. Vocht gaat er namelijk niet meer uit via de blaas als de nieren niet of onvoldoende werken. En wie te veel vocht vasthoudt, heeft kans op een veel te hoge bloeddruk. En dat maakt de nieren dan weer nog slechter.”

Bovendien kan men niet uit het oog verliezen dat de medische regularisatieaanvraag dd. 7 juni 2014 oorspronkelijk ontvankelijk werd bevonden. Hieruit kan men afleiden dat de aandoeningen alwaar de eerste verzoekende partij aan lijdt, wel degelijk ernstig zijn. Ten onrechte heeft de verwerende partij de medische regularisatieaanvraag echter ongegrond bevonden.

De toestand van de verzoekende partijen in het land van herkomst in precair, dit omdat er geen medische behandeling voorhanden is. Ook met deze specifieke omstandigheid werd geen rekening gehouden.

Dat de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen recent werd afgewezen als onontvankelijk, ontslaat bijgevolg de verwerende partij niet van z'n plicht om op het vlak van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Echter, elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissingen (stuk 1 en stuk 2). De formele motiveringsverplichting is geschonden.

4.1.2.

De situatie voor de eerste verzoekende partij is ondraaglijk. De eerste verzoekende partij lijdt immers aan een ernstig vorm van nierinsufficiëntie en is dan ook definitief afhankelijk van de nierdialyse (stuk 4, standaard medisch attest dd. 30 januari 2015 ingevuld door dokter [S.B.]).

Het stopzetten van de nodige behandeling voor de eerste verzoekende partij zal fatale gevolgen met zich meebrengen:

*“Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet: fataal.”
(stuk 4, standaard medisch attest dd. 30 januari 2015 ingevuld door dokter [S.B.]*

Ook werd de eerste verzoekende partij reeds verschillende malen gehospitaliseerd:

“Belangrijkste probleem is de lichte acidose maar toch een significante hyperkaliëmie waarvoor reeds tweemaal opname, initieel op Intensieve Zorgen, een tweede maal op Pneumologie en nadien transfert naar het Heilig Hart Ziekenhuis te Lier ter evaluatie en desgewenst starten van niervervangende therapie.”

(stuk 5, medisch attest dd. 14 mei 2014 ingevuld door dokter S.[V.O.]

Vermeld dient eveneens te worden dat de eerste verzoekende partij op een gebruikelijke nierdialyse onwel is geworden. Dit blijkt uit een verklaring die werd opgesteld door de bevoegde verpleegster betreffende de nierdialyse van de eerste verzoekende partij.

“[K.] heeft 2 keer een syncope (bloeddrukval) gedaan.

Haar gewicht zal volgende keer aangepast worden zodat dit kan vermeden worden. Bij het naar huis gaan was ze terug oke. Ze heeft een beetje thee gedronken om te bekomen.

Deze avond graag rust (liggend) in bed of zetel.”

(stuk 6)

De eerste verzoekende partij dient heel wat medicatie in te nemen (stuk 7). Ook dient de eerste verzoekende partij verplicht de nierdialyse te volgen (stuk 8).

Ook dient in casu zeer zeker rekening gehouden te worden met de gevolgen en de mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet. Dit kan immers fataal zijn voor het leven van de eerste verzoekende partij. Een adequate en nauwgezette medische follow – up en behandeling blijft dus noodzakelijk!

Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven en is het opleggen van een niet afdoende gemotiveerd bevel om het grondgebied te verlaten niet proportioneel.

Immers, uit de diverse medische attesten, dewelke zich in het administratief dossier van de verwerende partij bevinden, blijkt dat de eerste verzoekende partij nood heeft aan gespecialiseerde zorgen.

De verzoekende partijen zijn afkomstig van Georgië. De toegang tot de gezondheidszorg in Georgië is niet evident. Dit getuigt volgende objectieve informatie waaruit ook blijkt dat de kwaliteit ervan heel slecht is. De objectieve informatie toont bijgevolg aan dat het voor de verzoekende partijen onmogelijk is om aldaar de medische hulp te krijgen.

“Georgia has embraced privatization as the cure for all its healthcare ills. But in the rush to reform in recent years, one critical detail largely has been overlooked – ensuring that Georgian doctors actually are qualified to practice medicine.

With an overall population of about 4.6 million, Georgia, on paper, has far more doctors per capita than elsewhere in the former Soviet Union – 410 per 100,000 people compared with 380 per 100,000 on average for other ex-Soviet republics, according to Curatio International Foundation, a Georgian healthcare policy think-tank. But the numbers are deceptive, according to several healthcare experts.

For over a decade, from the demise of the Soviet Union in 1991 until after the 2003 Rose Revolution, Georgia's medical sector, including medical schools, was completely unregulated. Fifty private schools purporting to teach medicine popped up like "mushrooms" during the 1990s, churning out 16,000 medical diplomas, according to Rima Beriashvili, Deputy Rector of Tbilisi State Medical University (TSMU). Many of these graduates lacked a thorough grounding in medicine. The formerly widespread practice of paying bribes to obtain advanced educational degrees contributed to the problem.

"Primarily, [doctors] are lacking knowledge ... knowledge that was never delivered in medical school, knowledge attached to ... practical skills" commented Dr. Giorgi Gotsadze, one of Georgia's leading specialists on healthcare and public health policy.

(...)

Underscoring the problem, a 2013 draft World Bank report found that 25 percent of an unspecified number of surveyed Georgian doctors could not properly diagnose the symptoms of a heart attack, a leading cause of death in Georgia. Less than half knew about the use of aspirin to thin blood and improve circulation, according to the Bank's Tbilisi press office.

(...)

Anecdotal stories of physicians who exacerbate ailments or botch surgeries have spurred Georgians to depend on personal recommendations of friends and family for reliable doctors. Those who can afford it sometimes travel abroad rather than risk care at home. (...)"

(stuk 9: EurasiaNet, "Georgia: Quack Alert", dd. 22 augustus 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/256617/368505_en.html, [...])

"In December 2013, the Public Defender released a report on human rights and freedoms in Georgia for the year 2013. The report commends the MIA for its efforts to destroy unlawful recordings of citizens' personal lives after the illegal surveillance project was leaked to the public earlier that year. However, the report also noted the state's frequent failure to ensure the right to assembly and religion, its unlawful suspension of public servants, its unjust treatment of citizens by police authorities, its over-tolerance of violence against women and children, and its lack of healthcare and programs for the disabled. Likewise, NGOs have repeatedly raised concerns about cases of alleged ill-treatment of citizens in police custody and violence implemented by representatives of police and penitentiary institutions."

(stuk 10: The Central Asia-Caucasus Analyst, "Reforming Georgia's Police in the Post-Saakashvili Era", dd 4 juni 2014, te consulteren op <http://www.cacianalyst.org/publications/analytical-articles/item/12987-reforming-georgias-police-in-the-post-saakashvili-era.html>, [...])

"While the constitution and law prohibit discrimination against persons with physical, sensory, intellectual, and mental disabilities in employment, education, air travel and other transportation, access to health care, or the provision of other government or private sector services, the government was not effective in enforcing these provisions.

Discrimination, including social, educational, and employment discrimination, against persons with disabilities was a problem."

(stuk 11: USDOS - US Department of State, "Country Report on Human Rights Practices 2013 – Georgia", 27 februari 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/270713/387458_en.html)

"The Committee notes from the written information submitted by the Georgian representative to the Governmental Committee (Report concerning Conclusions 2009, T-SG(2011)1 final) that private health insurance is being promoted as the main mechanism for the pre-payment of health services (private insurance coverage for certain population categories, including households living below the poverty line, is nevertheless paid from public funds). The Committee also notes from another source that health system regulation in Georgia is weak, and that out-of-pocket payments remain the main source of funding for the health system, which reduces access to services for much of the population, particularly in access to pharmaceuticals. Pharmaceuticals are not covered under the state-sponsored private health insurance packages and have only limited cover under other state health program[s]. On the basis of this information, the Committee considers that it has not been established that there is a public health system providing universal coverage.

(...)

The Committee concludes that the situation in Georgia is not in conformity with Article 11§1 of the Charter on the grounds that:

- the measures taken to reduce infant and maternal mortality rates have been insufficient;
- it has not been established that there is a public health system providing universal coverage.”

(stuk 12: Council of Europe, “European Social Charter (revised) European Committee of Social Rights Conclusions 2013 (GEORGIA) Articles 11, 12 and 14 of the Revised Charter”, januari 2014, p 5-6, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1391594071_georgia2013-en.pdf, [...])

“Following the socioeconomic turmoil and due to the prevailing shortage of resources, the number of psychiatric hospital beds has been reduced by over 70% since 1991 and currently Georgia has the one of the lowest numbers of psychiatric beds (28 beds per 100 000 population in 2007) in the European Region (WHO Regional Office for Europe 2009)”

(stuk 13: European Observatory on Health Systems and Politics, “Georgia Health system review”, 2009, p 82, te consulteren op http://www.euro.who.int/__data/assets/pdf_file/0003/85530/E93714.pdf, [...])

“There are problems in terms of the provision of health care even if there have been improvements in medical facilities in Sukhumi, where a new hospital and maternity clinic have been refurbished with financial assistance from Russia. While primary health care is largely catered for, some villages are without health clinics, posing a real problem for people in these villages. Those with serious health care issues often need to go across the ABL to Zugdidi or Tbilisi, or go to Russia.”

(stuk 14: Council of Europe: Parliamentary Assembly, “Georgia and Russia: the humanitarian situation in the conflict- and war-affected areas”, 20 december 2012, p 16, te consulteren op <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=513842382&skip=0&query=health&coi=GEO>, [...])

“Since 2000, eight rural hospitals have closed in Georgia. “If we don’t come up with an emergency remedy for rural hospitals, we could see the closure of a significant additional number,” Lewis said. It’s a crisis for rural health care, Lewis said, and “if left unattended, will create a Third World nation” system of medical care in these areas of Georgia.”

(stuk 15: Georgia Health News, “Another rural hospital closing”, 13 februari 2014, te consulteren op <http://www.georgiahealthnews.com/2014/02/rural-hospital-closing/>, [...])

De gezondheidsfaciliteiten zijn ontoegankelijk voor de meerderheid van de bevolking. De toegang tot die gezondheidszorg is enorm duur. Daarnaast laten de medische zorgen op vrijwel elk vlak nog alle wensen te boven.

Uit deze objectieve informatie kan afgeleid worden dat het voor de verzoekende partijen uiterst moeilijk tot quasi onmogelijk zal zijn om de noodzakelijke zorgen te krijgen in zijn land van herkomst. De eerste verzoekende partij behoeft een intense medische behandeling die in het land van herkomst duidelijk niet voorhanden is.

Eveneens wensen de verzoekende partijen te wijzen op de mensenrechtenschendingen die blijven plaatsvinden in Georgië. Deze realiteit kan niet aan de kant geschoven worden bij de behandeling van een medische regularisatieaanvraag, aangezien dergelijke problemen tevens ook een invloed hebben op de basiszorgen die aan de burgers ter beschikking worden gesteld.

De vraag dient gesteld te worden is of een persoon met grote nood aan gespecialiseerde zorgen, zoals de eerste verzoekende partij, al dan niet deze zorgen zal kunnen krijgen in het land van herkomst, aldus rekening houdende met de specifieke situatie waarin het land verkeert.

“(…) Lack of accountability for law enforcement officials remained a problem, as Georgia does not have an independent effective mechanism for investigating crimes committed by law enforcements officials. In August, the Human Rights Center, a local NGO, reported that police in a Tbilisi district physically assaulted Giorgi Tsomaia, a man who had entered a police station at night inebriated and demanded that police return a cellphone they had confiscated in 2013 as evidence in a criminal investigation. Tsomaia claimed that about 11 officers physically assaulted him, and he sustained injuries to his face and head. He was then detained for violence against police and a court sent him to pretrial custody. An investigation into his claims was pending at time of writing.

Georgian Young Lawyers’ Association (GYLA), a leading domestic human rights group, received at least 50 complaints in 10 months in 2014; 31 of them about physical and verbal abuse by police, and 19 by

penitentiary staff. According to GYLA, the authorities failed to effectively investigate those allegations. (...)"

(stuk 16: HRW – Human Rights Watch, "World Report 2015 – Georgia", 29 januari 2015, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/295489/416537_en.html)

"In its annual human rights report in April, the United States Department of State flagged concerns about shortfalls in the rule of law and lack of judicial independence, as well as restrictions on freedom of association and assembly. (...)"

(stuk 17: HRW – Human Rights Watch, "World Report 2014: Georgia", 2014, te consulteren op <http://www.hrw.org/world-report/2014/country-chapters/georgia>)

"(...) 106. The Parliamentary Assembly, as well as other international bodies and personalities, such as the Council of Europe Commissioner for Human Rights, have in previous reports expressed their concern about the administration of justice and independence of the judiciary in Georgia. In our 2011 report to the Assembly, we expressed our continuing concern about "the pressure on the judiciary and limitations on the independence of the judiciary". We also noted that: "Allegations are increasingly made, mainly by opposition parties, as well as some NGOs, that opposition figures and civil society representatives critical of the government, as well as their families are targeted by politically motivated criminal investigations and that political pressure and motivations have influenced the charges brought and the sentences passed." In the light of the deficiencies noted in relation to the administration of justice and the independence of the judiciary, we therefore noted that "[t]he borderline between uneven justice and selective justice is vague. The problems in the administration of justice could easily give credence, especially in the current charged political environment, to the allegations that political motivations can influence the application of justice in Georgia". (...)"

(stuk 18: Council of Europe – Parliamentary Assembly, "The functioning of democratic institutions in Georgia", 5 september 2014, p. 22, te consulteren op <http://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/X2H-Xref-ViewPDF.asp?FileID=21123&lang=en>, [...])

"The most important human rights problems reported during the year were:

- The resignation and dismissal of government employees from local government institutions allegedly for their association with the former ruling party, United National Movement (UNM), and the government's insufficient response
- Increased societal violence against members of the lesbian, gay, bisexual, and transgender (LGBT) community and the government's failure to hold perpetrators responsible
- Local government interference with religious minorities' rights to assemble and freely worship, and the government's generally insufficient response

Other problems reported during the year included police abuse of detainees and substandard, although improving, prison conditions. There were also allegations of politically motivated harassment. Following the October 2012 elections, UNM members reported arbitrary harassment, job loss, and arrests – including of the UNM's general secretary, a former minister of internal affairs, defense minister, and prime minister – due to their political affiliation or activities. In addition, violent societal protests at some UNM presidential campaign events impeded the political opposition's freedom of assembly. External and internal influence on the judiciary remained a problem, although there were some positive steps.

(...)

There were unconfirmed reports that the government or its agents committed arbitrary or unlawful killings.

During the year the government conducted investigations into several killings allegedly committed by current and former government officials.

Nongovernmental organizations (NGOs) raised concerns about the May 23 death of prisoner Levan Kortava. The Ministry of Corrections and Legal Assistance provided conflicting reports about the cause of death, initially stating the prisoner died from wounds he suffered after falling down stairs in Geguti Prison No. 14, and later saying the prisoner died from wounds received in a fight with other prisoners. The inmate's family insisted prison officials tortured him. In August the Prosecutor's Office charged a number of inmates with homicide and several employees of Geguti Prison No. 14 with criminal negligence in connection with Kortava's death. A group of human rights NGOs released a statement in August condemning the killing. As of late November, defendants' trials were pending.

(...)

Human Rights Watch reported that, more than five years after the 2008 conflict, the government had not effectively investigated international human rights violations committed during the conflict."

(stuk 19: USDOS, "Country report on Human Rights practices 2013 – Georgia", 27 februari 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/270713/387458_en.html, [...])

De verzoekende partijen naar hun land van herkomst terugsturen om aldaar de noodzakelijke gespecialiseerde zorgen te kunnen krijgen, wetende dat er geen behandeling beschikbaar is, maakt een schending uit van artikel 3 E.V.R.M.

Hoewel de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen ongegrond en onontvanke[...]lijk werd bevonden, ontslaat dit de verwerende partij niet van zijn motiveringsverplichting in het kader van het uitvaardigen van de bijlagen 13.

Gezien het hier om het inroepen van onder andere een fundamenteel mensenrecht gaat dient art. 3 EVRM dan ook te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissingen van de verwerende partij zullen tot gevolg hebben dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij in ernstig gevaar worden gebracht.

De verzoekende partijen hebben immers aangetoond dat de noodzakelijke behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. De verwerende partij diende hier oog voor te hebben. Indien zij deze gegevens in rekening had gebracht, had zij de bestreden beslissingen niet genomen.

Gelet op het feit dat een schending van art. 3 EVRM werd ingeroepen door de verzoekende partijen, vormen de bestreden beslissingen in wezen een schending van art. 3 EVRM (RvV, nr. 100 506, 5 april 2013).

Bovendien staat de persoonlijke gezondheidstoestand sowieso op een hoog vaandel, nu zelfs zonder procedures omtrent de medische situatie en eventuele beslissingen daaromtrent de verwerende partij dient rekening te houden met de medische elementen (RvV, nr. 74 396 31 januari 2012).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds beslist heeft dat in elk geval, zelfs ongeacht daartoe gevoerde procedures, de gezondheidssituatie van de vreemdeling aan een rigoureuus onderzoek vanwege de verwerende partij te worden onderworpen om zeker te zijn dat zich geen schendingen zouden kunnen voordoen van art. 3 EVRM. (RvV, 31 januari 2012, nr. 74 396). In casu werd geen enkel onderzoek gevoerd niettegenstaande de verplichting in art. 74/13 Vw. De bestreden beslissing staat hierdoor des te meer in wanverhouding met het beoogde doel (KI Brussel, 9 maart 2012). Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd.

Er dient in dit geval ook rekening te worden gehouden met artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn daar waar het volgende wordt bepaald:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. (...) Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt."

De verwerende partij heeft hier in casu geen rekening mee gehouden.

4.1.3

Dient eveneens opgemerkt te worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid heeft.

Overeenkomstig artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij in de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn opleggen.

Betreffende de verzoekende partijen werd de termijn om het grondgebied te verlaten verminderd naar 0 dagen.

Echter blijft de verwerende partij in gebreke te staven waarom zij een termijn om het grondgebied te verlaten oplegt voor 0 dagen, terwijl zij immers, overeenkomstig artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, eveneens over de mogelijkheid beschikt een om een langere termijn dan nul dagen om het grondgebied te verlaten, op te leggen.

De toepasselijke wetsbepaling stelt dus duidelijk dat de verwerende partij kan kiezen betreffende het opleggen van een termijn om het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij heeft dit in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd. Het bovenstaande artikel wijst er immers op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Het kan namelijk goed zijn dat de verzoekende partij niet door overmacht naar zijn land van herkomst kan terugkeren. En dit is wel degelijk het geval, nu de eerste verzoekende partij lijdt aan ernstige medische problemen.

Er wordt in casu op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, noch werd een verwijzing naar de feiten gemaakt.

4.1.4.

De bestreden beslissingen zijn bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

4.1.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet slechts is bepaald dat wanneer verweerder een beslissing tot verwijdering neemt hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. Verzoeksters kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat verweerder in de bestreden beslissingen niet heeft aangegeven dat hij rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht impliceert ook niet dat indien verweerder, zoals in casu, eerst een beslissing nam waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd afgewezen en hierbij gedetailleerd uiteenzette dat door een arts werd vastgesteld dat de vreemdeling die een medische problematiek aanvoerde kan reizen en dat er geen reëel risico bestaat dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling hij vervolgens in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nogmaals moet toelichten waarom hij van oordeel is dat de gezondheidssituatie van deze vreemdeling geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Verzoeksters' standpunt dat verweerder naliet om uiteen te zetten waarom hij ervoor opteerde om hen geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft in de bestreden beslissingen namelijk gemotiveerd dat hij verzoeksters geen termijn toekent om vrijwillig het grondgebied te verlaten omdat zij geen gevolg gaven aan een eerder betekend bevel om het

grondgebied te verlaten en hij van oordeel is dat zij om deze reden moeten worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. De Raad merkt op dat verzoeksters meerderjarig zijn, dat zij samen het grondgebied dienen te verlaten en dat voorafgaand aan het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissingen door verweerder, op basis van het advies van een controlearts, werd geoordeeld dat de gezondheidstoestand van verzoeksters geen belemmering vormt voor een terugkeer naar hun land van herkomst. Er blijkt derhalve niet dat verweerder de verplichting opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling heeft miskend.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. Aangezien verweerder, zoals reeds gesteld, voor hij de bestreden beslissingen nam eerst een beslissing nam omtrent de aanvraag van verzoeksters om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en hierbij vaststelde dat zij onterecht voorhielden dat zij niet konden reizen en geen adequate medische behandeling konden krijgen in hun land van herkomst kunnen verzoeksters niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder uit het oog verloor dat zij ingevolge hun gezondheidsproblemen – en dus een situatie van overmacht – in het verleden geen gevolg gaven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts moet worden herhaald dat verweerder wel heeft gemotiveerd waarom hij ervoor opteerde om verzoeksters geen termijn toe te kennen om gevolg te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beschouwingen van verzoeksters laten dan ook niet toe een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat verweerder kan besluiten om geen termijn toe te kennen om vrijwillig het land te verlaten – vast te stellen.

4.1.2.4. Verzoeksters lichten de medische problematiek van eerste verzoekster uitvoerig toe en geven aan van oordeel te blijven dat de gezondheidsproblemen van eerste verzoekster haar verhinderen om te reizen, dat de vereiste medische zorgen in Georgië niet beschikbaar zijn of dat deze zorgen voor eerste verzoekster in dat land in ieder geval niet toegankelijk zullen zijn. Verzoeksters stellen met dit betoog in wezen de correctheid van de beslissing die door verweerder werd genomen inzake hun aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd – waarbij werd vastgesteld dat zij onterecht voorhielden om gezondheidsredenen niet te kunnen terugkeren naar Georgië – in vraag. De Raad dient er evenwel op te wijzen dat het beroep dat verzoeksters instelden tegen voormelde beslissing bij arrest nr. 149 843 van 22 juli 2015 door de Raad werd verworpen en dat reeds werd vastgesteld dat verzoeksters de concrete, op deugdelijk bronnenmateriaal gesteunde, bevindingen van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer niet ontkrachten door nogmaals de medische situatie van eerste verzoekster te duiden, te citeren uit een aantal verslagen van algemene aard en aan te geven dat het niveau van de zorgverstrekking en de toegankelijkheid ervan in Georgië voor verbetering vatbaar is.

In zoverre verzoeksters voorts nog benadrukken dat er in Georgië in het verleden onder meer problemen werden vastgesteld inzake de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht en het respecteren van bepaalde mensenrechten bij het ontslaan van ambtenaren, bij het ageren tegen geweld dat is gericht tegen mensen met een bepaalde seksuele geaardheid, met betrekking tot de vrijheid van eredienst en bij het optreden van politie- en overheidsdiensten moet – los van het feit niet kan worden ingezien welke relevantie bepaalde van de door verzoeksters aangebrachte gegevens hebben – worden gesteld dat zij met hun betoog niet aantonen dat de situatie in dat land dusdanig is dat zij er een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De Raad dient er daarenboven op te wijzen dat eerste verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen en dat door de bevoegde diensten dus reeds werd vastgesteld dat zij geen nood heeft aan een beschermingsstatus.

Er blijkt geenszins dat een hogere rechtsnorm verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeksters laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Verzoeksters' uiteenzetting laat evenmin toe te concluderen dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

4.1.2.5. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeksters voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

4.1.2.6. Tevens moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeksters tonen dit evenwel niet aan. Zij kunnen de schending van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.1.2.7. Daar verweerder in casu, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid kunnen verzoeksters niet dienstig verwijzen naar het proportionaliteitsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel.

4.1.2.8. De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

4.1.2.9. Gelet op het feit dat de asielaanvraag en de aanvragen om machtiging tot verblijf die verzoeksters indienden uitvoerig werden onderzocht en een beslissing inzake deze aanvragen werd genomen en gezien het feit dat verzoeksters niet aantonen dat verweerder enig relevant feit over het hoofd heeft gezien kunnen verzoeksters niet worden gevolgd in hun bewering dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid en dat verweerder bijkomende onderzoeksverrichtingen had dienen te stellen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Hun betoog luidt als volgt:

“Tegen de negatieve beslissingen van de verwerende partij, kan uitsluitend een annulatieberoep (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de vreemdeling niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 47 van het Handvest, bevat ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen deze beslissing, en dat bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissing te onderzoeken, is strijdig met artikel 13 E.V.R.M. In casu is noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen zich in een parallele juridische situatie bevinden en geen adequaat rechtsmiddel heeft (zie hierna).

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontzeggen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken

zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de

verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.” (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, [...])

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in een zelfde parallele situatie en dringt een analoge beoordeling zich op. Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, beschikken de verzoekende partijen niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

De verzoekende partijen verwijzen eveneens naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België werd veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 E.V.R.M. (E.H.R.M., S.J. t. België, 70055/10, 27 februari 2014).

Deze zaak betrof een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V. en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Eveneens werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, in overeenstemming met de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europese Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekers te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft. Evenmin voorziet de Belgische wet in een "gewoon" schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof stelt eveneens dat de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Ten overvloede verwijzen de verzoekende partijen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig."

4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters in hun tweede middel aangeven van oordeel te zijn dat zij niet beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel doch hiermee niet aantonen dat de bestreden beslissingen door enig gebrek zijn aangetast en dat hun grieven omtrent de voorziene beroepsmogelijkheden moeten worden beschouwd als een kritiek op de wet die te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 19 juni 2013, nr. 223.964).

Het tweede middel is onontvankelijk.

5. Korte debatten

Verzoeksters hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK